

[Agerschou]

Jeg synes, at indenrigsministeren glemmer sagens kendsgerninger. Indenrigsministeren siger, at folketinget ikke skal vedtage, at hospitalet skal opretholdes, når det ikke kan opretholdes. Indenrigsministeren glemmer, at der rent faktisk eksisterer en beslutning om, at det pågældende hospital skal opretholdes. Jeg synes, det er trist, hvis ministeren gør det til en vane at se stort på folketingets beslutninger.

Ministeren kommer med nogle bemærkninger om, at vi har et decentralt sygehusvæsen. Præcis den samme problemstilling var inde i debatterne i 1980 og 1981, og jeg kan oplyse ministeren om, at dér tog hr. Svend Erik Hovmand fra venstre ikke præcis den samme stilling, som indenrigsministeren – der så vidt jeg husker er medlem af samme parti som hr. Svend Erik Hovmand – tager nu.

Jeg vil til glæde for indenrigsministeren kopiere de to debatter i 1980 og 1981 og sende det over i indenrigsministeriet, så indenrigsministeren kan studere, hvad venstre mente dengang. Det var noget helt andet end det, venstre tilsyneladende mener i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 9:

Forslag til folketingsbeslutning om kommuners mulighed for at erklære sig som atomvåbenfri områder.

Af Birgitte Husmark (SF) m.fl.
(Fremsat 4/10 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

SF foreslår igen, at folketinget pålægger regeringen at tillade kommunalbestyrelser at erklære deres respektive kommuner for atomvåbenfrie områder. Bemærkningerne til beslutningsforslaget argumenterer med, at selv om forslaget sidst blev fremsat i april 1983 – det er ikke ret længe siden – har ønsket om, at man tillader kommuner at erklære sig for atomvåbenfrie, siden bredt sig, som der står stå smukt, »som ringe i vandet«.

Jeg er egentlig overrasket over, at forslagsstillerne har dannet sig det indtryk, at interessen for at erklære sig atomvåbenfri skulle være blevet større i kommunale kredse. Jeg ved ikke rigtig, hvorfra man har det maleriske indtryk. Selv mener jeg ikke, at der er meget at føje til i forhold til den debat, vi har haft her for ganske kort tid siden.

Forslagsstillerne siger i bemærkningerne til beslutningsforslaget, at kommuneplanloven giver en kommune hjemmel til at erklære, at man ikke inden for kommunens område vil afsætte arealer til militære anlæg til brug for atomvåben. Det havde været interessant, hvis man havde tilføjet den oplysning, at planstyrelsen i et notat til kommunaludvalget i anledning af sidste behandling af denne sag har udtalt, at kommunerne ikke har nogen adgang til at regulere forsvarspolitiske spørgsmål gennem kommuneplanlægningen. Kommuneplanen er et bindeled mellem lands- og regionplanlægningen på den ene side og lokalplanlægningen på den anden side, og det kan vi altså ikke lave om på. Det oplyses heller ikke i bemærkningerne, at Kommunernes Landsforening har betegnet den nuværende ordning som velbegrundet og hensigtsmæssig, hvorefter kommunalbestyrelsens møder ikke skal gøres til forum for drøftelser af generelle landspolitiske anliggender, herunder altså forsvarspolitik og udenrigspolitik. Disse svar blev afgivet ved den sidste behandling af dette spørgsmål.

Jeg skal derudover nøjes med at henvise til, hvad jeg sagde her i tinget i maj 1983, og i øvrigt sige, at det måske er nyttigt at præcisere det, der er afgørende for, at beslutningsforslaget efter regeringens opfattelse igen bør